

Insula

De Tibi Ezri

Povestea noastră imaginară se petrece între anii 2055-2088. Un proiect grandios început în anul 2055, subvenționat de un grup de evrei religioși ortodocși din New York, a fost finisat în anul 2075. Costase un trilion de dolari americani și a constat în construirea unei insule artificiale, denumită Satmar Island (insula Satmar), în apele internaționale ale Mării Mediterane, între Egipt și Israel. Egiptul a fost de acord cu acest proiect, pe când Israelul i s-a împotrivit. Suprafața insulei era de 3000 km², cam o zecime din suprafața Israelului.

Idea creării acestei insule a avut-o conducătorul sectei Satmar, o grupare religioasă evreiască ultra-ortodoxă, Rebbe (rabin) Yingl Sheinbaum, descendent al familiei întemeietorului sectei Satmar, Rebbe Joel Teitelbaum. Secta Satmar a fost înființată la Satu Mare la începutul secolului XX. Dinastia Satmar a supraviețuit Holocaustului datorită faptului că Joel cu familia lui au reușit să plătească o sumă mare de bani călăului nazist Adolf Eichman prin mijlocirea unui avocat evreu și au fost transportați în Elveția cu "trenul lui Kastner". Avocatul și ziaristul Rezső Kasztner (Rudolf Israel Kastner) s-a născut la Cluj. În timpul celui de-al doilea război mondial, el a fost un membru activ în comitetul de salvare a evreilor din Budapesta. Negociind cu Adolf Eichmann, Kastner a reușit să salveze 1684 de evrei cu sume de bani enorme și bijuterii oferite naziștilor. Acești evrei au scăpat până la urmă ajungând cu trenul ("trenul lui Kastner") în Elveția. Printre ei erau și Rebbe Joel Teitelbaum cu familia lui. "Cazul Kastner" merită o discuție separată. O mare parte a membrilor sectei Satmar au pierit în lagărele de exterminare naziste.

După război, majoritatea clanului Teitelbaum s-a stabilit la New York, iar o mică parte la Ierusalim.

Nu este clar din ce surse economice proveneau fondurile sectei (probabil din business), dar viața economică, cea socială și cea spirituală a grupului era independentă din punct de vedere financiar și secta nu recurgea la ajutor din partea statului.

Membrii sectei folosesc limba idiș ca limbă vorbită și se roagă în ebraică. Satmarii se îmbracă și astăzi ca în urmă cu peste 100 de ani și respectă strict legile lor de interpretare aparte a iudaismului.

La fel ca și secta religioasă extremistă Neturei Karta din Ierusalim, și ideologia celor din secta Satmar este anti-sionistă.

Ei consideră că Holocaustul a fost o pedeapsă a Domnului, ca urmare a ereziei mișcării sioniste, care a întemeiat un stat al evreilor, fără învoirea Domnului. După Satmar, porunca va veni când poporul evreu va fi iertat pentru păcatele săvârșite. Din această cauză, Satmar nu recunoaște statul Israel ca stat legitim al poporului evreu.

Această sectă donează bani instituțiilor antisioniste și chiar participă la conferințe în care numele Israelului este defăimat.

Așadar, din inițiativa lui Yingl Sheinbaum, insula artificială a fost construită în 20 de ani. Proiectul a fost finanțat de magnații evreimii ultra-religioase ortodoxe din toată lumea, în special din SUA și din Israel.

De ce și din Israel? Nu e de mirare! Încă de pe vremea înființării statului Israel, primul lui prim-ministru, David Ben Gurion a tolerat existența privilegiată a unor evrei religioși extremiști în Israel, cu toate că ei refuzau să servească în armata israeliană, nu lucrau, ci se rugau și studiau toată ziua și unii dintre ei nu recunoșteau existența statului Israel. Ben Gurion susținea că ei fac parte din poporul evreu și de aceea este necesar ca și ei să-și aibă locul în Israel și să se bucure de drepturi speciale. De-a lungul scurtei istorii a statului Israel, partidele principale de stânga și de dreapta, au cedat șantajului religioșilor extremiști, din interese coaliționiste guvernamentale. Drept răsplată, aceștia au reușit să instaleze un *status quo*, prin care ei nu sunt obligați să servească în armată, au obținut paralizarea unor activități publice, inclusiv a mijloacelor de transport în zilele de Shabbat (sâmbăta) și de sărbători, întreținerea financiară a învățăceilor religioși (*Yeshive Boher*) care se roagă toată ziua, dar nu lucrează, etc.

Să nu fiu înțeles greșit: foarte mulți evrei religioși moderați sunt devotați statului Israel, servesc în armată și lucrează cot la cot cu ceilalți cetățeni ai statului Israel.

Cu timpul, prin creșterea naturală a populației religioase extremiste și prin șantaj politic, o parte din aceștia au ajuns să facă parte din guvernul israelian, iar când unul din ei devenea ministru, refuza să depună jurământul de credință față de statul Israel, așa cum cere protocolul.

Așa era democrația israeliană...

Cam 50.000 de oameni (circa jumătate din populația mondială a satmarilor) și-au stabilit domiciliul în Satmar Island. Insula era dotată cu tot ceea ce avea nevoie populația: rețele de apă dulce produsă prin desalinizarea apei marine, o termocentrală care folosea ca sursă de energie gazele naturale extrase din Marea Mediterană, alimentare, grădinițe, școli și sinagogi. Singura limbă vorbită pe insulă era idiș.

Fiindcă satmarii nu lucrau, ci studiau cărțile sfinte, serviciile publice erau asigurate de către muncitori arabi aduși din Fâșia Gaza.

Satmar Island importa și arme, în special din Iran și avea și o mică flotilă cu câteva avioane și câteva vapoare militare. Satmar a deschis câteva consulate, mai ales în țări musulmane și un consulat care funcționa ilegal în Israel.

Satmar Island nu a fost recunoscută ca o entitate statală de către consiliul de securitate, dar a fost recunoscută de către ONU, organizație controlată de țările din lumea a treia.

Într-un interviu acordat unui ziar britanic, "The Pessimistic News", Rebbe Yingl Sheinbaum, care între timp devenise președintele "statului" Satmar,

a declarat că scopul "statului" este de a deveni o alternativă a Israelului pentru evreii "adevărați" ai lumii.

Începând cu anul 2075, Satmar Island a depus eforturi mari ca să-și extindă influența pe teritoriul Israelului. În mai puțin de un an, populația insulei a crescut la 500,000 prin emigranții ultrareligioși care veneau din Israel, iar pe teritoriul Israelului, din populația de 20 de milioane, 10% (două milioane) au aderat la secta Satmar.

Împreună cu ceilalți evrei ortodocși, ei formau deja 50% din populația evreiască de 15 milioane a Israelului, restul populației (de cinci milioane) fiind arabi și creștini.

Puterea religioșilor extremiști crescuse într-atât, încât la alegerile democratice din Israel din 2087, Marele Partid Religios a câștigat majoritatea voturilor și a devenit liderul noului guvern. Noul guvern a schimbat numele Israelului în Yehuda.

P.S. Povestea aceasta imaginară poate fi relevantă și pentru eventualitatea extremismului religios creștin, musulman sau iudaic, sau a extremismului nereligios.